

Capitolul 11

Cuprinsul

Capitolul 11	1
Intrarea în Ierusalim	1
Smochinul fără rod	3
Curățirea Templului	4
Puterea credinței și a rugăciunii	5
„Cu ce autoritate faci acestea?”	6

Intrarea în Ierusalim

Marcu 11.1-11: Și, când se apropiau ei de Ierusalim, de Betfaghe și Betania, spre Muntele Măslinilor, El i-a trimis pe doi dintre ucenicii Săi și le-a spus: „Mergeți în satul dinaintea voastră; și îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care nimeni dintre oameni nu s-a așezat încă; dezlegați-l și aduceți-l. Și, dacă vă va spune cineva: «Pentru ce faceți aceasta?», să ziceți: «Domnul are nevoie de el»; și îndată îl va trimite aici”. Și au mers și au găsit un măgăruș legat la ușă, afară, la cotitura drumului, și l-au dezlegat. Și unii dintre cei care stăteau acolo le-au spus: „Ce faceți de dezlegați măgărușul?” Și ei le-au spus cum le poruncise Isus; și i-au lăsat. Și au adus măgărușul la Isus și își aruncau hainele pe el; și S-a așezat pe el. Și mulți își așterneau hainele pe drum și alții tăiau ramuri din copaci. Și cei care mergeau înainte și cei care urmau strigau: „Osana! Bindecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului! Bindecuvântată fie Împărăția care vine, a tatălui nostru, David! Osana în cele preînalte!” Și a intrat în Ierusalim și în templu; și, privind în jur la toate, ceasul fiind deja târziu, a plecat la Betania cu cei doisprezece.

Cu capitolul 11 începe ultima săptămână pentru Domnul, care se încheie cu înmormântarea Sa la sfârșitul capitolului 15. Drumul Său duce tot mai aproape de Ierusalim. Pe acest drum găsim cum Dumnezeu lucrează pentru a-I oferi Fiului Său o ultimă laudă din partea poporului. Scena din fața noastră este o pregustare a omagiului, care Îi va fi adus Domnului, atunci când va intra în Ierusalim, la începutul Împărăției păcii.

În apropiere de Ierusalim, la Betfaghe și Betania, Domnul trimite doi ucenici într-un sat, unde vor găsi mînzul unei măgărițe legat, pe care trebuie să-l dezlege și să-l aducă la El. O astfel de poruncă putea să o dea El, Creatorul, ca Domn al întregii creații. Aici - și de asemenea în [Marcu 14.13](#) - devine din nou clar că Domnul, chiar dacă a mers pe drumul Său în smerenie și umilință ca Rob al lui Dumnezeu, este în același timp și Fiul atotștiutor al lui Dumnezeu.

Ucenicii merg în sat, găsesc totul așa cum le spusese Domnul și Îi aduc mînzul. Domnul folosește apoi acest măgăruș pentru a intra în Ierusalim. Făcând acest lucru, El acționează în întregime în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu. În primul rând, El împlinește profeția din [Zaharia 9.9](#). El nu a venit în putere și glorie, ci în toată smerenia și blândețea, călare pe un mînz al unei măgărițe.

Pe de altă parte, măgarul era „mijlocul de transport” pus la dispoziție de Dumnezeu pentru poporul Său. Caii erau permiși doar cu moderație pentru poporul lui Israel și mai ales pentru împărații lor ([Deuteronomul 17.16](#)). Această poruncă a lui Dumnezeu a fost respectată până în vremea lui Solomon. Din cartea Judecători, de exemplu, aflăm că persoane de rang înalt din poporul Israel călăreau pe măgari ([Judecători 5.10](#); [10.4](#); [12.14](#)). Abia Solomon a fost cel care a început să înmulțească caii ([1 Împărați 10.26-29](#)). De aceea, este frumos să vedem că atunci când Domnul Se arată ca „Împărat al lui Israel”, El acționează în toate privințele conform gândurilor lui Dumnezeu.

Din aceste versete devine deosebit de clar că Dumnezeu este Cel care acționează în toate. El îl determină pe proprietarul mînzului să îl dea de bunăvoie Domnului.

De asemenea, El face ca acest mînz, pe care nu mai șezuse nimeni înainte, să asculte de bunăvoie atunci când Domnul îl folosește pentru a călări spre Ierusalim. În mod normal, un măgaruș este foarte încăpățânat atunci când cineva vrea să călărească pe el pentru prima dată. Dar nu și aici, măgarușul este ascultător sub îndrumarea Domnului.

Lucrarea lui Dumnezeu este vizibilă în mod deosebit în omagiul pe care mulțimile îl aduc Domnului Isus. Mulți dintre ei nu înțelegeau ce spuneau prin cuvintele lor. Dar Dumnezeu a condus astfel lucrurile, încât acest omagiu a fost adus totuși Fiului Său pe drumul spre cruce.

Ce sentimente trebuie să fi fost în inima Domnului când a intrat astfel în cetatea Sa, „cetatea Marelui Împărat”, știind că acolo Îl aștepta crucea și că o mare parte dintre cei care Îi aduceau omagiu aici vor striga apoi: „Răstignește-L!” ([Marcu 15.13,14](#)).

Aici este vorba doar de o mișcare de moment în inimile oamenilor. Dar, în viitor, când profeția din [Zaharia 9.9,10](#) se va împlini pe deplin și El va intra în Ierusalim pentru a-Și instaura Împărăția, I se vor aduce laude sincere și poporul Său va fi permanent „un dar de bunăvoie” ([Psalmul 110.3](#)).

Ajungând la Ierusalim, Domnul intră imediat în centrul cultului iudaic - Templul. El văzuse faptele poporului și le auzise cuvintele, dar acum vine să vadă totul din interior. Așa procedează El cu fiecare om, inclusiv cu credincioșii. Căci ceea ce este vizibil în exterior iese din inima omului. Ce găsește El în inimile noastre? Ceea ce este vizibil în exterior vine din inimile noastre, sau ne prefacem, astfel încât Domnul trebuie să meargă mai departe la alții, unde găsește ceea ce caută?

Așa a fost aici. El nu rămâne peste noapte în Ierusalim, ci merge în Betania, unde sunt inimi care bat pentru El și unde poate găsi odihnă, când Se află atât de aproape de cruce.

În Evangelhia după Matei, nu se relatează nimic despre faptul că Domnul a mers mai întâi la Templu, pentru a se uita la toate. Acolo ni se vorbește imediat despre curățirea Templului, pe care El o realizează cu autoritate judiciară ([Matei 21.12,13](#)). Aici, El intră mai întâi în Templu, pentru a-Și face în liniște o imagine despre situația existentă. Acest lucru este în concordanță cu caracterul acestei Evanghelii, în sensul că ni-L arată pe Domnul intrând personal în situația care era. Această acțiune a Domnului arată ceva din îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care a fost evidentă, de exemplu, și în [Geneza 18.20,21](#) la Sodoma.

Smochinul fără rod

Marcu 11.12-14: Și a doua zi, când ieșeau din Betania, Isus a flămânzit; și, văzând de departe un smochin care avea frunze, a mers să vadă dacă va găsi ceva în el; și, ajungând la el, n-a găsit nimic decât frunze, pentru că nu era timpul smochinelor. Și, luând cuvântul, a zis: „Nimeni să nu mai mănânce rod din tine niciodată!” Și ucenicii Săi au auzit.

În dimineața următoare, Domnul Se întoarce la Ierusalim din frumoasa atmosferă din Betania. Misiunea Sa față de poporul Israel și, de asemenea, față de cetatea Ierusalim nu fusese încă îndeplinită. De aceea, ca un Slujitor credincios, El Se întoarce la Ierusalim. Pe drumul spre destinație, El „flămânzește” și caută fructe într-un smochin, dar acesta are doar frunze și niciun fruct.

Pentru a înțelege corect de ce Domnul a blestemat acest smochin, pentru că avea doar frunze, și totuși de ce spune la sfârșitul versetului 13 că nu era sezonul smochinelor, este util dacă luăm în considerare două lucruri:

1. Un smochin din Palestina dă roade de trei ori pe an. Primele fructe, așa-numitele pre-smochine, se formează primăvara, împreună cu primele frunze. Deși nu sunt suculente, ele sunt totuși mâncate. La începutul verii, se formează smochinele timpurii. Acestea sunt apoi urmate de smochinele târzii, care formează recolta principală la sfârșitul verii.
2. Când se spune că „nu era timpul smochinelor”, înseamnă că *nu era timpul culesului smochinelor*.

Din moment ce acest smochin avea frunze și, în mod normal, fructele sunt acolo înainte sau odată cu frunzele, acest smochin ar fi trebuit să aibă fructe, cu excepția cazului în care acestea fuseseră deja recoltate. Totuși, această ipoteză este exclusă prin faptul că nu era timpul culesului smochinelor.

Deci, pomul *s-a prefăcut* în exterior prin frunzele sale că avea roade, deși nu erau deloc. Aceasta era ceea ce trebuia să judece Domnul.

Pe acest fundal, devine clar că smochinul de aici era o imagine potrivită a stării poporului Israel din timpul Domnului. Dintr-un punct de vedere pur extern, existau multe „frunze” ale unei religii de formă și de mărturisire pioasă, dar nu existau roade pentru Dumnezeu.

Domnul a căutat acest rod la poporul Său (vezi și [Luca 13.6-9](#)), dar nu a găsit decât frunze, nimic altceva decât o formă exterioară. De aceea, Domnul a trebuit să blesteme și să dea la o parte poporul Israel în starea lui stricată.

Înseamnă oare cuvintele Domnului din versetul 14 că Israel nu va fi restaurat niciodată? Cu siguranță că nu, deoarece știm din multe alte pasaje că Dumnezeu va primi din nou pe poporul Său în viitor. Dar atunci poporul va fi într-o stare complet diferită înaintea lui Dumnezeu. Primirea din nou a poporului este comparată cu „viață dintre morți” în [Romani 11.15](#). Numai în această stare nouă, Dumnezeu poate găsi în poporul Său rodul pe care l-a căutat în zadar atâta timp.

Putem aplica această întâmplare și în cazul nostru, căci Dumnezeu caută roadă și la noi ([Romani 7.4](#)).

Din [Psalmul 1](#) și din [Ieremia 17.7,8](#) știm că oamenii sunt adesea comparați cu pomii. Un pom se caracterizează prin rădăcini, frunze și fructe. Ceea ce se vede în exteriorul unui copac sunt frunzele. Ele vorbesc despre mărturia unui om, despre ceea ce se vede despre el. Mărturia este importantă, dar dacă nu are rod, nu are nicio valoare pentru Dumnezeu. Cu toate acestea, există rod doar atunci când rădăcinile copacului se întind spre apă. La fel și noi putem produce roade doar din părtășia cu Dumnezeu ([Ioan 15.5](#)); roade care Îi sunt plăcute și pe care El le caută. El nu le poate găsi în creștinătatea generală de astăzi. Le va găsi El la noi? Sau pretindem și noi, prin mărturisire pioasă sau prin comportament exterior ireproșabil, ceva ce nu este de fapt prezent în noi?

Curățirea Templului

Marcu 11.15-19: Și ei au venit la Ierusalim; și El, intrând în templu, a început să-i scoată afară pe cei care vindeau și cumpărau în templu; și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor care vindeau porumbei; și nu permitea nimănui să poarte vreun vas prin templu. Și îi învăța, spunându-le: „Nu este scris: «Casa Mea va fi numită casă de rugăciune pentru toate națiunile»? Dar voi ați făcut din ea «peșteră de tâlhari»”. Și preoții de seamă și cărturarii au auzit și căutau cum să-L omoare; pentru că se temeau de El, deoarece toată mulțimea era uimită de învățătura Lui. Și, când se făcea seară, El ieșea afară din cetate.

Odată ajuns în Ierusalim, El se duce din nou în Templu și începe să curețe Templul cu autoritate. Ce durere trebuie să fi fost pentru Domnul să vadă ce a făcut omul din casa lui Dumnezeu! Ea era un loc pentru a te apropia de Dumnezeu și a te ruga, dar acești oameni îl transformaseră într-o „peșteră de tâlhari”, în care urmăreau dragostea pentru bani și comerț.

Dorința lui Dumnezeu era ca oamenii să-L caute pe El și gloria Sa în casa Sa. Dar oamenii făcuseră din casa Lui o peșteră de tâlhari, un loc în care căutau ceva pentru ei înșiși și se pusese pe ei înșiși în centrul atenției. Ei au nesocotit două mari principii ale casei lui Dumnezeu: în primul rând, că *sfințenia* se cuvine casei lui Dumnezeu ([Psalmul 93.5](#)) și, în al doilea rând, că ea trebuie să fie o *casă de rugăciune pentru toate națiunile* ([Isaia 56.7](#); [1 Timotei 2.1](#)). Acest fapt a trebuit să îl corecteze, deoarece El nu se poate mulțumi cu o formă exterioară.

Contextul în care sunt plasate cuvintele citate aici de Domnul din [Ieremia 7.8-11](#) arată starea dezastruoasă care domnea aici. Aceste cuvinte ar fi trebuit să-i lovească și să-i condamne pe cei care cunoșteau acest pasaj din Scriptură. Căci ceea ce face Domnul aici era de fapt sarcina lor.

Dar, în loc de pocăință, ele nu au făcut decât să provoace și mai multă ură și respingere în rândul cărturarilor. Aceștia doreau să-L ucidă, pentru că se temeau că pierd influența lor în rândul mulțimilor. Deoarece nu venise încă ceasul Său, nu puteau să-și ducă la îndeplinire planurile, dar câtă durere I-au provocat Domnului prin aceasta. Dar, știind că și aceste suferințe făceau parte din planul lui Dumnezeu pentru El, El le-a îndurat în tăcere, dar seara a ieșit din nou din cetate.

Putem aplica această întâmplare și la noi înșine. Ea ne arată din nou ideea de diferență între interior și exterior (vezi și versetele 11,13). Și în legătură cu închinarea, pe Domnul Îl interesează starea inimilor noastre. Putem avea o închinare perfectă în exterior, dar să avem totuși în inimă lucruri care nu au legătură cu aceasta și care sunt total contrare sfințeniei lui Dumnezeu. Trebuie să ne ferim de acest lucru.

Puterea credinței și a rugăciunii

Marcu 11.20-26: Și dis-de-dimineată, pe când treceau, au văzut smochinul uscat din rădăcini. Și Petru, amintindu-și ce se întâmplase, I-a spus: „Rabi, iată, smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat”. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Aveți credință în Dumnezeu. Adevărat vă spun că oricine va zice muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare», și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se face, va avea orice va spune. De aceea vă spun: Tot ce veți cere rugându-vă, credeți că ați primit, și veți avea. Și, când stați în rugăciune, să iertați, dacă aveți ceva împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu va ierta greșelile voastre”.

Dis-de-dimineată, Domnul este din nou în drum spre Ierusalim. Deși slujba Sa se apropia de sfârșit și împotrivirea devenea tot mai puternică, Îl găsim din nou pe Domnul, ca Slujitor credincios, dis-de-dimineată pe drum pentru a-Și continua slujba. Pe drum, El trece pe lângă smochinul blestemat împreună cu ucenicii Săi și ei îl văd uscat. Rapiditatea cu care s-a întâmplat acest lucru și faptul că pomul nu s-a ofilit din exterior, ca de obicei, ci din rădăcini, subliniază faptul că a fost o minune săvârșită de Domnul. Pe cât de repede s-a uscat acest pom, pe atât de repede poporul Israel a căzut în lipsă de însemnătate și s-a „uscat” după răstignirea Domnului.

Petru și ceilalți ucenici au urmărit cu urechile deschise (versetul 14) și cu ochii deschiși (versetul 20) ceea ce a spus și a făcut Domnul, iar acum Petru vorbește despre aceasta Domnului (versetul 21). Domnul folosește acest lucru pentru a le arăta ucenicilor și mai multe.

El le cere să aibă credință în Dumnezeu. Dumnezeu, care Îi răspunsese, era, de asemenea, gata să le asculte cererile și să înlătore orice obstacol în slujirea lor pentru El. Dacă aveau o astfel de credință necondiționată, puteau să spună unui munte să se ridice și să se arunce în mare. Acest lucru cu siguranță nu înseamnă literalmente un munte, dar Domnul folosește imaginea muntelui ca o altă descriere a stării lui Israel.

Un munte este un simbol al *autorității pe pământ*. Astfel, muntele de aici pare a fi *o imagine a lui Israel ca națiune și popor pe acest pământ*. Israel va fi înlăturat ca națiune tradițională în această lume și va fi aruncat în marea națiunilor. Astfel, Domnul extinde imaginea smochinului uscat în legătură cu Israel. Israel nu numai că a încetat să mai fie poporul roditor al lui Dumnezeu, dar va deveni și lipsit de importanță ca națiune în sine și se va pierde în rândul națiunilor. Credința, care se bazează întotdeauna pe Cuvântul și voința lui Dumnezeu, putea prezice acest lucru, deoarece fusese deja prezis în Vechiul Testament (de exemplu, [Deuteronomul 28.64,65](#)).

Pe de altă parte, un munte este și un simbol al unui *obstacol pe cale*. Sub acest aspect, putem vedea în munte *o imagine a împotrivirii și dușmăniei poporului față de Domnul*. Având în vedere această împotrivire, care se ridică și în fața ucenicilor ca un munte mare – ceea ce devine deosebit de clar în cartea Faptele apostolilor - aceștia aveau nevoie de credință în Dumnezeu pentru a nu dispera. De aceea, Domnul le spune cu această imagine că și această împotrivire va fi zdrobită.

În legătură cu cuvintele despre rugăciune, Domnul numește în aceste versete două condiții pentru ascultarea unei rugăciuni.

Una este *credința* necondiționată (versetele 23,24). O rugăciune a credinței plăcută lui Dumnezeu este întotdeauna susținută de încrederea în Dumnezeu. Așa a fost într-un mod

desăvârșit la Domnul Isus. El cunoștea pe deplin voia lui Dumnezeu și Își punea încrederea în El ([Evrei 2.13](#)).

Cu cât devenim mai mult asemenea Lui în rugăciunile noastre și ne caracterizăm printr-o încredere fidelă, cu atât mai repede ne putem aștepta ca rugăciunile noastre să fie ascultate, pentru că atunci orice scop în sine dispare din rugăciunile noastre și cerem în conformitate cu voia Lui.

Cealaltă condiție prealabilă este *o atitudine a inimii care este gata să ierte*. Dacă cineva a păcătuit împotriva noastră și, astfel, pe bună dreptate, avem ceva (nu este vorba doar de lucruri mari) împotriva lui, ar trebui totuși să fim gata să iertăm în orice moment. Acest lucru este cu atât mai ușor, cu cât ne gândim la cât de mult ne-a iertat Dumnezeu. Dacă nu suntem gata să iertăm, nu putem conta pe iertarea lui Dumnezeu în practica zilnică a vieții noastre.

Așadar, pentru a experimenta răspunsuri la rugăciune (versetul 24), relația noastră cu Dumnezeu (versetul 23) și relația noastră cu semenii noștri (versetele 25,26) trebuie să fie în ordine.

În legătură cu răspunsul la rugăciunile noastre, în Biblie sunt prezentate alte câteva condiții:

- Ioan 9.31: să ne temem de Dumnezeu și să facem voia Lui
- Ioan 14.13; 16.23: a cere în numele Lui
- Ioan 15.7: rămânerea în El și în cuvântul Său
- 1 Ioan 3.21,22: să păzim poruncile Lui și să facem ceea ce este plăcut înaintea Lui
- 1 Ioan 5.14,15: să cerem după voia Lui.

Sunt însă arătate și diverse lucruri care pot sta în calea răspunsului la rugăciunile noastre:

- Psalmul 66.18: prezența păcatului la noi
- Proverbele 21.13: indiferența față de nevoile altora
- Proverbele 28.9: voința proprie / neascultarea
- Iacov 1.6: îndoiala
- Iacov 4.3: cereri false, rele
- 1 Petru 3.7: comportament greșit față de soții

Ar trebui să luăm în considerare cu atenție aceste condiții și obstacole dacă vrem să contăm pe faptul că rugăciunile noastre vor fi ascultate. Dar, în același timp, nu trebuie să ne întrebăm cu îngrijorare, înainte de fiecare rugăciune, dacă îndeplinim toate punctele. Pentru că se aplică și cuvintele din [Romani 8.26,27](#), potrivit cărora Duhul Sfânt ne ajută în slăbiciunea noastră și mijlocește pentru noi, întrucât nu știm ce să cerem. Dumnezeu „Își amintește că suntem țărână” ([Psalmul 103.14](#)) și ne putem sprijini pe acest lucru atunci când ne aflăm în împrejurări care ne deprimă credința și cu greu ne putem ruga.

„Cu ce autoritate faci acestea?”

Marcu 11.27-33: Și ei au venit din nou la Ierusalim. Și, pe când mergea El prin templu, preoții de seamă și cărturarii și bătrânii au venit la El și I-au spus: „Cu ce autoritate faci acestea? și cine Ți-a dat autoritatea aceasta, ca să faci acestea?” Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Vă voi întreba și Eu un singur lucru și răspundeți-Mi și vă voi spune cu ce autoritate fac acestea: „Botezul lui Ioan era din cer, sau de la oameni? Răspundeți-Mi!” Și se gândeau în ei înșiși, spunând: „Dacă vom zice: «Din cer», va spune: «Atunci de ce nu l-ați crezut?» Iar dacă vom zice: «De la oameni»” – se temeau de popor; pentru că toți considerau că Ioan era, în adevăr,

profet. Și ei, răspunzând, I-au spus lui Isus: „Nu știm”. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Nici Eu nu vă spun cu ce autoritate fac acestea”.

Când Domnul și ucenicii Săi se întorc la Ierusalim, conducătorii poporului Îl confruntă pe Domnul cu întrebarea, cu ce drept a făcut lucrurile care s-au întâmplat. Această întrebare era în mod special o reacție la acțiunile Domnului din versetele 15-18, care îi înfuriaseră foarte tare pe conducători. Ca bun cunoscător al inimilor, Domnul a știut imediat că nu era o întrebare sinceră și, prin urmare, nu răspunde direct la întrebarea lor.

Pentru a le descoperi inimile, El le pune în schimb o contra-întrebare. El îi întreabă, în înțelepciunea Sa, dacă botezul lui Ioan era din cer sau de la oameni.

Cu această întrebare El a lovit inimile conducătorilor poporului. Căci botezul lui Ioan era legat de chemarea la pocăință. Ei o respinseseră, pentru că nu voiau să se pocăiască. Dar această întrebare i-a stânjenit și pe conducători. Dacă recunoșteau că autoritatea lui Ioan venea din cer, își condamnau propria necredință. Dar dacă îi atribuiam autoritatea oamenilor, ar fi atras mânia poporului, a cărui favoare erau foarte nerăbdători să o aibă.

Raționamentul lor „dacă vom zice: Din cer, ... dacă vom zice: De la oameni...” arată că nu erau interesați de un răspuns sincer. Era evident că Ioan acționa sub autoritatea și puterea cerului. Ce om i-ar fi putut da o asemenea autoritate? Dar, din moment ce ei nu voiau să recunoască autoritatea din cer, ei s-au refugiat în necunoașterea prefăcută, care, însă, era în realitate un neadevăr.

Prin răspunsul lor și-au dat singuri o mărturie a sărăciei lor. Dacă erau deja incapabili să judece chestiunea autorității în ceea ce-l privește pe Ioan - care venea din cer la fel ca și cea a Domnului - cum voiau să o facă în cazul Domnului Isus? Prin urmare, Domnul nu le mai răspunde la întrebarea lor.

Din aceste versete putem extrage câteva aplicații practice:

Este evident în viața noastră în numele cui și sub autoritatea cui acționăm? Acest lucru se poate vedea atunci când suntem o „epistolă a lui Hristos” în practica noastră zilnică și când devine clar în slujirea noastră că vrem să Îl slujim pe El și nu căutăm propria noastră glorie ([1 Petru 4.11](#)). În cazul Domnului Isus era clar în orice moment că Îl slujea pe Dumnezeu și Tatăl Său.

Când vine vorba de recunoașterea autorității, trebuie să ne întrebăm dacă această autoritate este dată de Dumnezeu sau este aroganță a oamenilor. Dacă este de la Dumnezeu, trebuie să o recunoaștem. Dacă nu o recunoaștem, trebuie să suportăm consecințele.

În această întâmplare găsim și o referință practică pentru studiul Bibliei. Deoarece conducătorii erau nesinceri și nu au vrut să recunoască autoritatea Domnului Isus, ei nu au primit un răspuns la întrebarea lor. Și noi primim mai multă lumină despre El și despre Cuvântul Său doar atunci când suntem sinceri și punem în practică în viața noastră ceea ce am recunoscut deja.